

VLUCHT NAAR EGYPTE

(Dit heeft niets te maken met het verhaal van circa 2000 jaar geleden, enkel onze vlucht op 8 september van Zaventem naar Cairo).

De voorbereidingen begonnen al veel vroeger. In april was er het feest van Judoclub Leuven, daar hoorde ik Marijntje zeggen dat ze naar Egypte ging (Patrick weet het nog niet maar ik wel klonk het). Ik wist het dus ook en stelde aan mijn dochter Veronique voor om eens mee te gaan. Jos en Lieve, daar ook aanwezig, waren oude bekenden van ons vorig avontuur in Athene. Toen hadden we wel iemand ter plaatse die alles voor ons regelde, namelijk Claire en Lieven. Dus eerst op zoek naar een contactpersoon in Cairo.

Jos en Lieve waren al vroeger in Egypte geweest. Walter (wie is dat nu weer? Die kennen we nog niet, ha, ha, de broer van Patrick – altijd welkom bij een van onze volgende uitstapjes) die ook al Egypte bezocht had een gids leren kennen die Nederlands kent, namelijk Mohamed Ata (de familienaam zegt me wel iets maar van waar??). 't Is eender waar we naar toe gaan, iemand van de familie Heylen kent ergens wel een contactpersoon ter plaatse.

Patrick zat ook niet stil en zorgde voor de vlucht naar Cairo, Jos voor het hotel. Wat de tickets voor het judo betreft, was er wel een klein probleempje, er werden enkel tickets verkocht voor het ganse toernooi, we hebben zelfs een schrijven gericht aan de Egyptische Judobond, doch niets aan te doen, dus gingen we over naar onze man ter plaatse. En ja, na enkele mailtjes was het in orde. Mohamed had ook een programma klaar van wat we allemaal konden bezichtigen op donderdag en vrijdag. Alles in orde en nu maar wachten tot 8 september.

Eindelijk is het zover, veel werd er niet geslapen vermits we al in Edegem vertrokken om 3.30 u. Er waren nog twee nieuwkomers, namelijk Twiggy, de zus van Ilse en Tinny, een vriendin van Marijntje. Ze hadden de smaak te pakken gekregen in Rotterdam (E.K.) en dit wilden ze zeker niet missen. In Zaventem werd de groep nog groter, er kwamen namelijk nog twee personen bij, Albert en tante Greta. Deze laatste zorgt er steeds voor dat we als supporters mogen gezien worden, zeg dat wel, allemaal voorzien van T-shirts, rugzakken, vlaggen, hoofddeksels, hemden, enz. Zij is namelijk diegene die schuil gaat achter ISI-PRINT, sponsor van Ilse voor wat de kleding betreft, dit mag wel eens gezegd worden vind ik. Zo, we zijn dus met twaalf in totaal. Olivier is al ter plaatse en we zullen hem zaterdag ontmoeten. (dertien?? 't Zal toch geen ongeluk geven zeker?)

Er is al veel volk in de luchthaven, gelukkig zijn we goed op tijd. Nu nog door de controle geraken. Alle metalen voorwerpen in het bakje en wij door de poort. Bij ons Veronique en Tinny blijft het alarm afgaan, na een persoonlijke controle zijn een broeksriem en een haarspeld de daders. Tante Greta wil dit op foto vastleggen, doch wordt vliegensvlug bestormd door een douanier en iemand van de veiligheidsdienst, er mogen geen foto's getrokken worden. Vroeger kon men die mannen nog omkopen met een pint doch niets daarvan, fotorolletje afgeven. Lap, dat begint al goed en we zijn nog niet weg.

We stappen in een 747 en zetten ons rustig neer. Rustig?? Niet allemaal, het is voor Twiggy namelijk haar luchtdoop, ze heeft nog nooit gevlogen (vroeger wel eens een paar maal buiten gevlogen in de klas, maar dat telt niet mee). In het begin is ze nog wat onzeker, doch na een tijdje vindt ze het zeer leuk, we maken er haar attent op dat ze het raampje niet mag openzetten als het wat warm wordt dit is niet gebruikelijk in een vliegtuig. Na vier uur vliegen wordt de landing ingezet. Handgeklap, het is gelukt, we zijn ter plaatse. Nu nog uit de luchthaven geraken, na zesentwintig stempels, paspoortcontrole, foto's, enz. krijgen we ons visum. Buiten wacht de bus die ons naar het hotel zal brengen. Het is elf uur (één uur later dan bij ons) en de zon is van de partij, dat voelen we. Cairo, here we come.